

К 373/Д 26

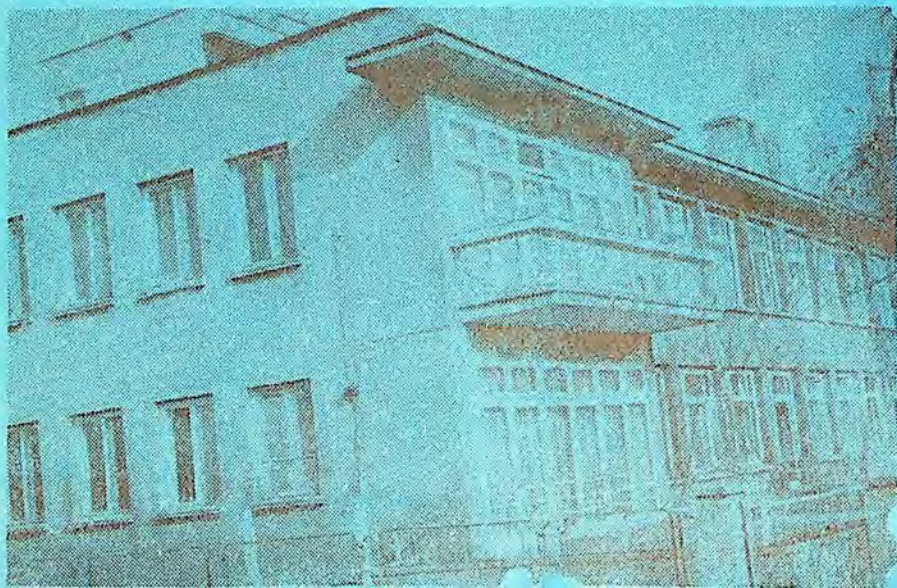

1200000868213

ГОДИНИ

ЦДГ „ГЕОРГИ ДИМИТРОВ“

K 632

373.2.016 1000

K 373
D 26

В М Е С Т О У В О Д

Двадесет и пет са вече годините, които колективът на целодневна детска градина "Георги Димитров" ще впише с червени букви в летописната книга на времето.

Двадесет и пет години, какво са те?!

Може би повод за спомени ! А може би кръстопът на човешки съдби ! А може би повод за равностетка и мечти ! Навярно е и едното, и второто, и третото. Защото всеки четвърт вековен юбилей е своеобразен връх, от който може да се погледне назад и да се види не само началото, но и да се проследи пътят, изминат от това начало до върха, да се погледне в бъдещето.

В двадесет и пет годишната биография на ЦДГ "Георги Димитров" са се кръстосвали пътищата на десетки човешки съдби – и на учителки, и на деца.

Началото

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868213

447392

То е в онази прохладна есенна утрин на далечната 1958 година, когато по решение на ръководството на тогавашния ДМЗ "Г.Димитров", сега КССМ, за децата на трудолюбивите димитровци отваря врати първата детска градина. Това е една пригодена за целта постройка в двора на завода – в близост до производствените халета; до вътрешната ж.п. линия. Храната се приготвя в заводския стол и се пренася в градината, няма зелени площи, няма уреди за игра, но радостта и на родителите, и на учителите няма граници.

Малкия учителски колектив, начело с ентузиастичната директорка Марина Педева и с активната помощ на ръководството на ДМЗ "Г.Димитров" се заема да превърне неуютната постройка в уютен дом за децата на машиностроителите. Още през първите години на съществуването на градината, учителките Райна Мишева, Виолета Цонева, Цветанка Донева, Снежана Тицова експериментират и въвеждат опита на други детски градини в учебно-възпитателната работа. Расте и възмажава учителският колектив. Все повече се използват нови форми на работа, като настолен театър и театър със сенки, куклени етюди и др.

През 1964 година, градината се премества в новата сграда, построена от ДМЗ "Г.Димитров", която отговаря на съвременните изисквания. Само за една седмица преди официалното ѝ откриване, мястото около новата детска градина от строителна площадка се превръща в приказен двор с много зеленина, с уреди за игра, с тротоарни пътеки. Всичко това е извършено на бригадни начала от учителките, дедките и с помощта на родителите. Вътрешното обзавеждане изцяло е извършено със средства на ДМЗ "Г.Димитров". По-късно отново с бригадирски труд, е прокопан каналът за телефонния кабел.

Помощта на заводското ръководство не секва с предаването и обзавеждането на новата сграда на ЦДГ "Г.Димитров". Тя продължава и сега вече 25 години от откриването на градината. Благодарение на тази помощ и на високите педагогически постижения на учителския колектив ЦДГ "Г.Димитров" отначало е била обявена за базова на Министерството на Народната просвета, а по-късно – през 1970 г. – и на института за детски учители "Вела Благоева" – Русе.

Сега, учителският колектив на градината в лицето на директора на КССМ "Г.Д имитров" – др. Стаменов, на гл. счетоводител – др. Симов, на секретарката на директора – Елена Андреева, на профорганизацията в лицето на др. Милев и другарките Хаджиева и Дойчинова има един отзивчив и сигурен помощник, на който винаги може да се разчита.

Затова учителките начело с директорката на ИДГ "Г.Димитров" – Севдалина Стоянова, спокойно осъществяват своето призвание да възпитават потомците на димитровци според новите изисквания на времето, за да станат те достойна утрешна смяна на своите майки и татковци, ученолюбиви, трудолюбиви, жизнерадостни и дръзновени строители на комунистическото общество в Народна република България!

ОПИТ ЗА КОЛЕКТИВЕН ПОРТРЕТ

Тези жени – жените от снимката – носят различни имена: Севдалина, Стоянка, Иванка, Оксана, Анка, Катинка, Пенка, Иванка, Ганка, Цонка, Ценка, Магда, Гинка, Величка, Илиана, Снежана.

Различни са техните имена, но всички те са щрихи от един портрет – колективния портрет на ЦДГ "Георги Димитров". И ако само една от тези усмихнати жени я няма, този портрет ще бъде непълен, ще му липсва нещо особено важно и съществено.

Бсяка от жените – от директорката до домакинята и лелките – си има свой живот, своя съдба и всяка носи своята раница от житейски грижи и радости, но прекрачи ли прага на детската градина, остава я навън. И влиза при децата усмихната, като пролетно слънце, защото те са нежни и крехки като цветята, които искат много обич, много обич и топлина.

Тези жени са учителки и възпитателки не по професия, а по призвание. Техният труд е един безкраен празник – празник, който не се побира ни в стих, ни в песен.

По учителките не само учат и възпитават децата. Самите те са ученички и възпитанички на този голям и незаменим учител – Живота – и никога не изостават от темпото на времето, от задачите, поставени от нашата партия с Тезисите по образованието. Гордост за колектива на ЦДГ "Г.Димитров" са учителките придобили втори клас квалификация: Севдалина Стоянова (1972г.), Стоянка Маджарова (1975г.), Надежда Бравова (1975г.), Оксана Георгиева (1981г.).

С много обич и нежност, с много всеотдайност тези жени се грижат за бъдещото на нашия прекрасен

крайдунавски град, за спокойния труд на трудолюбивите димитровци, които умножават богатството и мощта на социалистическата ни родина в тази напрегната международна обстановка и дават своя принос в световната борба за мир!

Здравка Крумова

УЧЕБНАТА И ВЪЗПИТАТЕЛНА РАБОТА— РЪКА ЗА РЪКА

Основите на интеграционния процес между Института за детски учителки и колектива на ЦДГ "Г.Димитров" бяха поставени през 1970 година. Близко десетилетие и половина тези връзки укрепваха и се развиваха, придобиваха нови измерения, нов смисъл и съдържание в съответствие с изискванията, поставени от нашето време.

Из основа на сключените от някои студентски групи от ИДУ "Вела Благоева" договори за шефство с ИДУ "Г. Димитров", учителките от детската градина са изнесли пред студентките и преподавателките от института десетки образцови занятия, сюжетно-ролеви игри, тържества. Така нашите възпитанички в продължение на две години имаха възможност да работят заедно с един сплотен и задружен колектив като колектива на детската градина, който несъмнено ще им служи за еталон в бъдещата им работа.

С много обич и внимание учителките Коларова, Тоналова, Маджарова, Йорданова, Ралославова, Бравова, Бачева, директорката Мария Пенкова и други успяха да предадат своето професионално майсторство на нашите момичета, да съдействуват за формирането на активна жизнена позиция у бъдещите учителки. Много от тези момичета сега са вече изявени учителки и ръководни педагогически кадри.

Незабравими ще останат съвместните тържества, посветени на 1300-годишнината на България, Денят на педагогиката и др.

Не бяха изключение и часовете на груповия ръководител, в които чести наши гости са бивали учителки от ИДГ "Г.Димитров".

Момичетата, които завършиха нашия институт, вече работят всеотдайно по окръзите, където са изпратени по разпределение и с благодарност си спомнят за колектива на ИДГ "Г.Димитров", за неговата млада директорка Севдалина Стоянова, която също им е оказвала методическа и практическа помощ.

И за да продължим традицията, ние подновихме договора на студентките от пета група с градината. Сега учителките от ИДГ "Г.Димитров" със същата обич и доверие възпитават у бъдещите учителки любов към професията, към благородния труд да се възпитава бъдещето на нацията, за претворяване в дела решенията на Юлския пленум на ЦК на БКП и XII-я конгрес на партията за развитие на образованието в нашата страна, за осъществяване на генералната цел-всестранно развитие на личността.

Олга ДИМИТРОВА

старши преподавател по психология
в ИДУ "Бела Благоева"

ШЕ, ПЪРВИТЕ ЛЯСТОВИЦИ...

Аз съм една от първите учителки в ЦДГ "Г.Димитров". Директорката Марина Недева, която работеше и като учителка, Панова, Маджарова и аз бяхме първите лястовици на малкия учителски колектив.

Започнахме с една група деца. По-късно групите станаха две, три, четири. Увеличи се и учителския колектив — дойдоха Коларова, Донева, Седова и Славова.

Тогава в началото, през 1958 година, условията, при които работехме съвсем не бяха завидни, но имаше ентузиазъм. Марина Недева беше опитна и изцяло успя да обхване работата. Поддържахме тесни връзки с ръководството на завода — с директора Вълко Вълков, по-късно с партийния секретар Христомир Рашев, с председателя на заводския профкомитет др. Гюмезов, с активистите на родителския комитет Мълчанова, Караджова, Найденова и др.

Още през първата година започнахме да прилагаме

опита на една габровска детска градина за използването на кукления театър. Много ни помагаше др. Карамаждраков, сега актьор в Русенския куклен театър.

Спомням си как правех кукли-каширах ги, изработвах телата им. Освен това се занимавах с кукловодство в елементарен вид.

Така се случи, че моята първа педагогическа проява беше и първата изява на ЦДГ "Г. Димитров" пред русенската педагогическа общественост. Имам много мили спомени от това време.

За добрите резултати, които започнахме да постигам голям дял имаха и директорката Марина Недева, и тогавашната ни инспекторка Доцка Ангелова. Те ни оказваха много ценна помощ и непрекъснато укрепваха вярата ни в собствените ни сили, защото ние бяхме съвсем млади учители.

По-късно директорка на градината стана др. Мария Пенкова. Запомнила съм я с нейните високи изисквания. Тя ни научи да си планираме учебно-възпитателната работа. Няколко години бях и профпредседател в ЦДГ "Г. Димитров".

Цветанка **БОНЕВА**

С БУКЕТ СПОМЕНИ В СЪРЦЕТО

Учители!

Учители!

О, тази кратка дума как пленява!
 С каква човешка красота звъни!
 Прошепнеш ли я, тя те извисява,
 повежда те към утрешните дни.
 И няма сила, няма власт такава
 копнежа ти за труд да угаси!
 Човекът се гордей с едничка слава—
 делата си със пот да ороси!

Прага на ЦДГ "Г.Димитров" прекрачих през 1964г. с голям трепет и вълнение. Цитах се: В какъв колектив ще попадна, ще съумея ли да се сработя с него, ще мога ли да приобща децата към себе си?..." Но най-голямата ми тревога бе свързана с учебно-възпитателната работа.

После разбрах, че вълненията ми са били съвсем напразни. Колективът на градината ме прие ласкаво и непринудено.

Между колегите, за които сега си спомням с обич са: Олга Димитрова – в момента преподавателка в ИДУ "Бела Благоева", Пешева – сега директорка на ЦДГ "Ангел Кънчев" Панова – бивша директорка на ЦДГ "Йорданка Николова", Радославова, Коларова, Йорданова, Мишева, Тоналова, Седова.

Спомням си какви вълнения преживявахме, когато предстоеше да ревизират някоя от нас. Тогава всички се притичваха на помощ.

Хубави спомени пазя и за директорката Мария Ненкова, умен и изискателен до педантизъм ръководител, и за Анка Радославова, и за Коларова и за Мишева и въобще за всички колежки, с които бяхме един чудесен колектив.

Дори и сега като се срещнем из града милите спомени ни връщат в онова време.

Николинка Йотова-Йокова

МОИТЕ НАЧАЛНИ СЪПЬКИ

В Русе дойдох от китното Лудогорие. Когато инспекторката Доцка Ангелова ми каза, че ИДГ "Гeорги Димитров", където щях да работя, е базова, аз се стъписах, изплаших се.

Спомням си първия следобяд в градината. Бях плаха и неуверена като всяка дебютантка. Но директорката Мария Пенкова и другите ми колежки ми помогнаха да преодолеея първоначалното си стъписване. С тяхна помощ, с напътствия и съвети те ми помогнаха да стана техен равнопостоен партньор в професията.

Паметен остана за мене и първият ми открит урок, в подготовката на който взеха участие и др. Ненкова и останалите колежки. Урокът мина на ниво. Всички останаха доволни. Но най-доволна бях аз, защото това изпитание беше проверка на моите възможности, от една страна, и доказателство, че когато другарски ти подадат ръка, ти можеш да растеш и да се развиваш, от друга.

Така беше. Такива бяха моите начални стъпки през 1971 г. в ИДГ "Г. Димитров".

Надежда БРАВОВА-ЙОСИФОВА

ВЪЛНЕНИЕТА НА КАТИНКА ТОПАЛОВА

Катинка Топалова дълго и старателно беше подготвяла бъдещите шестгодишни първокласници за открития урок по математика пред майките и татковците на децата, но сега, мигове преди началото, вълнението избиваше на алени божурчета по бузите.

Така както преди много години ,когато...

Когато ѝ предстоеше да изнесе, вече като базова учителка в ЦДГ "Г.Димитров", първия си открит урок. И то не пред кого да е, а пред другарката Ганка Пашева - преподавателка от Педагогическото училище, която Катинка обожаваше и на която искаше да прилича. Тя ѝ бе-

ше еталон за истинска учителка. Затова и безпокойството ѝ беше толкова голямо: "Как ще се представи, няма ли да се изложи?..." Тревожните въпроси никнеха един след друг в мислите ѝ, но когато урокът започна, всичко тръгна така, както трябваше да си бъде.

Тогава другарката Пашева каза много хубави думи за младата Катинка. Думи, които ѝ дадоха криле за по-нататъшната ѝ работа с децата. После, когато Педагогическото училище стана Институт за детски учителки, връзката между ученичката и учителката не прекъсна, а се засили още повече. Другарката Пашева неведнъж водеше студентки на откритите Катинкини уроци. И уж с течение на времето Топалова посвикна с посещенията на своята строга и вискателна преподавателка и на нейните възпитанички, всеки път изпитваше вълнение.

Също като сега... Децата вече бяха насядали по столчетата. Пред тях, на масичките, стояха разпределените за занятието материали—гъбки, калинки, пеперудки. До малките палавници бяха насядали техните майки и татковци, повече майки, както обикновено, а някъде и баби.

Катинка взе звънеца, разлюля го и металното му езиче запя. С тази песен на звънчето започна началото на урока.

—Готови ли сте, деца? Приберете ръчички...—гласът на развълнуваната учителка обходи всичките кътчета на занималнята. Живите като въгленчета детски очички се насочиха към другарката. А в това време тя сърчно нареди на магнитната дъска групи от дървета, мечета и топки. Колко дни наред ги беше редила тези дървета, мечета и топки, като подготвяше Катинка децата за открития урок. Но нито веднъж не ѝ дотежа, защото тя обичаше малките палавници и работата с тях ѝ доставяше истинско удоволствие.

Когато Катинка зададе първия си въпрос в занималнята настъпи известно стъписване: децата се притесняваха навярно от присъствието на толкова много майки и татковци, но после стъписването мина и всеки следващ въпрос издигаше гора от ръчички. А гласчетата уверено и спокойно отговаряха: "Най-много е групичката на дърветата, най-малко — на тонките, тонките ще станат колкото дърветата, когато прибавим още една..."

Катинкиното въднение постепенно се стопи и премина в родителите: "Ще успее ли тяхното дете да отговори на въпросите, ще пресметне ли правилно..." От погледа на Топалова не убягна желанието на някои родители да подсказват на децата си, затова им направи

знак да бъдат спокойни.

А децата си отговаряха – кое по-бързо, кое по-бавно, но отговаряха, така както ги беше научила другарката. Тази другарка, която още от ученическия чин мечтаеше да стане истинска учителка, внимателна, добра и грижовна като майка, но и възискателна. И макар, че за своя 20 годишен педагогически стаж е натрупала толкова много опит, все ѝ се струва на Катинка Топалова, че има още какво да учи, още има какво да дава от безкрайно богатата си човешка душа.

Здравка КРУМОВА

ДОБЪР ДЕН,
ДРУГАРКО
РАДОСЛАВОВА !

Когато завивките снаднаха над немирните детски коленца и спалнята се изпълни със спокойно сънно дишане, Анка Радославова спря до прозореца. Павън двортът беше побелял от снега и приличаше на разгърнато детско блокче с нарисувани в него оснежени дървета и храсти. Из въздуха се носеха редки снежинки, подвявани насам – натам от мразовития вятър.

"Как неусетно минава времето!" – помисли си Радославова. Кога беше, сякаш вчера беше ... Младо стройно момиче, токущо завършило гимназия в родното си село Камен, Анка беше назначена за директорка на селската детска градина. Трудно, ох, колкò трудно ѝ беше да съчетава и учителската, и ръководната работа. Поне да имаше опит, а то ... Но Анка Радославова полека-лека свикна, не се остави да я огънат трудностите. Вече майка на две деца тя се записа студентка в института за детски учителки. И тогава не беше леко, но завърши.

По-късно, когато трябваше да последва съпруга си в Образцов чифлик, Анка постъпи като детска учителка в ЦДГ "Г. Димитров". Годината беше 1964, тогава откриха и новата сграда на градината. На Анка Радославова ѝ дадоха първа група заедно с Николинка Йотова. И потече времето—година след година се навиха върху огромното кълбо на времето.

Колкото повече навлизаше Радославова в дебрите на професията, толкова по-близка и любима ѝ ставаше тя. Виждаше как растат децата пред очите ѝ като тревички, затова ги обграждаше с обич и нежност, учеше ги да обичат всичко "българско и родно", приобщаваше ги към красотата на човешките взаимоотношения. Винаги се стремеше да бъде в крак с времето, снеговите изисквания.

Едно кръгло врабче кацна на поръбеното с бял снежец клонче отсреща. Клончето се олюля под тежестта на врабчето и по земята се посипа сребърен прахец. Това дърво го нямаше, когато Анка постъпи в градината. И оно—ва до него, и другото, и другото...

Тогава целия двор около сградата представляваше една разхвърлена площадка. Децата нямаше къде да играят. Анка току—що беше избрана за профпредседател и трябваше да даде тон на благоустрояването и хигиенизирането. Камъните, тухлите и керемидите, останали от съборените стари къщи трябваше да се разчистят. Като пукна март, всеки ден след работа и учителки и лелки взеха да излизат на бригада. На бригадирски начала наредиха плочите на тротоара, с помощта на родителите прекараха и телефона на градината.

Радославова си спомни мразовития ноемврийски ден-севернякът щучи и вие, а те, учителките и лелките, облечени топло и с топли ръкавици копаят, че пушек се вдига

Анка не изоставяше и вътрешно методичната работа, нали тя беше основната. Участвувахе в обмяна на опит с други русенски детски градини, в организирането на литературно-музикални програми.

Децата растяха и отлитаха като птичета от гнездата, а Анка Радославова оставаше тук-години наред-да изпраща порасналите, да посреща малките.

Бившите ѝ възпитаници я помнят и уважават. Като върви по улицата, замисли се за нещо свое, а някой младежки глас току ѝ рече: "Добър ден, другарко Радославова! Не ме ли познахте? Аз съм..." "А, да, ти беше..." - сети се за свое учудване учителката и запрелиства страниците на паметта си. И като се разприказват, че отиде!

По-миналата година колективът на градината чествува 50-годишния Анкин юбилей.

Колко гости бяха дошли тогава-сегашни и бивши колежки, нейни възпитаници. На Радославова ѝ връчиха грамота и значка "Отличник на БПС". Очите ѝ се насълзиха от умиление, защото тя никога не беше работила за награди. И секретар на Организация е бивала, и по време на избори в избирателна комисия е бивала...

-Другарко! - едно детско гласче наруши сънната тишина в занималнята и се блъсна като заблудено птиче о замъгленото стъкло.

Анка Радославова изпусна страницата на спомените си, която беше разтворила и на пръсти тръгна към разбуденото креватче. Навярно детето беше сънувало нещо...

Здравка КРУМОВА

НАЙ – ГОЛЯМАТА НАГРАДА

Още преди да завърши гимназията, Иванка Коларова много искаше да следва археология. Да стане археоложка мечтаеше. Но така се стекоха обстоятелствата, че всичко това остана само една неосъществена мечта, а Иванка постъпи в ЦДГ "Климент Охридски" като касиер-домакин. Работата в градината ѝ хареса – сред децата, сред детските учители. И сякаш нещо в нея се превъртя. Иванка тайно започна да

мечтае да стане детска учителка. Майка ѝ, която беше начална учителка, не я поощри много. Поощтриха я колежките ѝ, баща ѝ.

"Защо реших да стана детска учителка" – това беше темата, която ѝ дадоха да развие в празната аудитория на института. Тя бе най-закъснялата кандидатка, другите студентки от месец-два упорито учеха...

Като завърши ИДУ "Вела Благоева" Иванка Коларова беше разпределена в гр. Плиска. Там преживя първите си учителски трепети, там ѝ направиха първия ревизионен акт и благодарение на него Иванка стана инспектор по летните детски градини. И какви вълнения бяха!...

След разпределението се върна в Русе, поработи малко в ЦД "Ангел Кънчев", а на 15 септември 1961 г. постъпи в "Г.Димитров". И тъй 28 години все си е в тази детска градина.

Градината стана базова първо към Министерството на народната просвета, след това през 1970 г. и към ИДУ "Вела Благоева". По това време Иванка Коларова изнесе доста открити уроци пред студентките, които наблюдаваха работата ѝ, а после я конферираха. През 1972 година трябваше да опише опита си по математика. Иванка отлично се справи с възложената ѝ задача и материалът ѝ беше четен и на септемврийските съвешания в Русе, и на Националното съвешание във Варна.

За своята всеотдайност към децата, за успехите си в педагогическата работа, Коларова неведнъж е бивала отличавана. Тя има грамота "Първенец в социалистическото съревнование". Тези награди винаги са служили като вдъхновение за още по-добра работа. Иванка никога не е странила от обществени ангажменти — в старата детска градина я избраха за профгрупорг, а сега и за ДНК. Където и да е била поставяна, винаги с чест се е справяла със задълженията си. Обича децата, разбира се с колегите си, с лелките, а те ѝ отвърщат със същото.

Оня ден тръгна по работа из центъра. Току до ~~шад-~~равана един младеж ѝ викна: "Другарко Коларова!" Иванка спря и чак след малко се сети, че това е Гошо — като дойде в градината беше един мъничък, един..., а сега станал голям, възмъжал!

Не я забравя и Катя, дето учи във Френската гимназия във Варна. През ваканцията пак ѝ се обади. Обаждат ѝ се идруги нейни възпитаници—кога да си поговорят ей така, кога съвет да поискат от своята първа учителка...

А това за Иванка Коларова е най-голямата награда.

Здравка КРУМОВА

МИСЛИ
ПО
ПЪТЯ

Колко му е на краткия зимен ден! Търкулне се като бутната мастилница и разлее мастилото на мрака по улиците и тротоарите. Една подир друга никнат светлините и блестят като разпилени брилянти върху черното кадифе

А Ганка пешева бърза към детската градина. Бърза да вземе внучката си Теодорка. Тъй, както бързаше Ганка преди години дъщеричката си да вземе, че да не се надява детето напразно...

Съвсем младо момиче, току що завършила Техникума по обществено хранене, Ганка Пешева постъпи на работа в стола на ДМЗ "Г. Димитров". И то как постъпи? Първом дойде да си изкара стажа. После... После ѝ предложи да остане на работата и така стана...

По-късно, през септември 1960 година бившата директорка на ЦДГ "Г. Димитров" покани Ганка да готви на децата. От ДМЗ-то я изпратиха на 6-месечен курс в София, където младата жена усвои тънкостите на детското диетично хранене. Тъкмо се беше върнала от майчинство.

И като постъпи в градината, по-право в кухнята, та до сега—без да е отсъствувала дори по болест.

Сутрин като дойдат в шест с Величка и Илияна се хващат да приготвят закуската на децата. И докато ръцете им действуват, вземат та си разкажат коя как е прекарала вечерта, довечера какво е намислила да прави—досущ като приятелки. Посмеят се, пошегуват се, а понякога си попеят за настроение. Само работата да върви.

И макар че толкова години Ганка Пешева се върти все около казаните и знае рецептите почти наизуст, винаги проверява дозировката, да не би да пропусне нещо. Всички деца са ѝ като рождени, като за свои им готви. Тя даже Теодорка някъй път в къщи като не ѝ харесва някое ядене, току рече: "Бабо ба, ти в градината по-хубави яденета ни готвиш, пък у дома"...—и се прави на сърдита.

А Ганка гледа да не се засмее на детските приказки, а отвътре сърцето ѝ се смее. Тези приказки на Теодорка са един вид мерило за качеството на работата ѝ.

И на хубаво, и на не толкова хубаво е работила Ганка. Като постъпи в началото в завода, условията в кухнята бяха тежки—печките с твърдо гориво, дими, пуши. А сега... Сега няма от какво да се оплаче. Другарката Стоянова, новата директорка, още с идването си осигури нови фурни, помогна да се направи асансьора, с който се изнася храната на децата горе, бяха сложени решетки на прозорците...

И докато Ганка премяташе снопите на тези си мисли, докато вървеше по пътя, неусетно стигна до гра-

дината с разцъфнали като жълти минзухари прозорци.

Тази градина, дето тя работеше, с душа и сърце
готвеше вкусни ястия за бъдещето на този хубав град,
разперил криле край Дунава...

Здравка КРУМОВА

" НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙ,
ЛЕЛЪО МАГДЕ!..."

Когато и последните тропливи чепички изтопуркаха навън към двора, леля Магда разтвори широко прозорците на занималнята... Нахлу свеж снежен въздух, наситен с весела детска врява. Колко зими и колко лета посреща вече Магдалена Якимова в тази детска градина—не могат да се съберат на пръстите на двете ѝ ръце.

Преди да стане лелка, Магда постъпи на работа в ДМЗ. Сетне една година беше помощник-готвач в ЦДГ "Георги Димитров". А от 1963 г. е лелка. От тогава та до сега. Да сервира на малките, да изчисти занималнята, да измие, да оправи леглата, пълни с безгрижни детски сънища—това така е втъкано в Магдиния живот, че не би могла да си представи как би живяла без него.

А децата винаги са си деца. Едни хубави, едни обичливи. Даже пакост да ти направят—пак не можеш да им се сърдиш. По-големичките ѝ помагат, на по-малките—Магда помага. И тъй—едни напускат градината, други идват на тяхно място. И за всички Магда си остава "леля Магда". Дори и за тези, които отдавна не са в ЦДГ "Г. Димитров". Есенес, когато Магдалена отиде да изпрати племенника си на гарата, отиваше войник, някой взе да ѝ вика в навалищата: "Лельо Магде! Лельо Магде!..." А Магдалена гледа-

непознат младеж, остриган като племенника й. И той войник заминава. После се сети кой е. Един палавник беше, все бели правеше, и той пораснал в казармата да ходи. На раздяла над цялото множество й извика: "Лельо Магде, не ме забравяй, спомняй си за мене!" И магда скъта тази поръка на младежа дълбоко в сърцето си и все си спомня за него, колчем някой сегашен палавник направи някоя лудория като него...

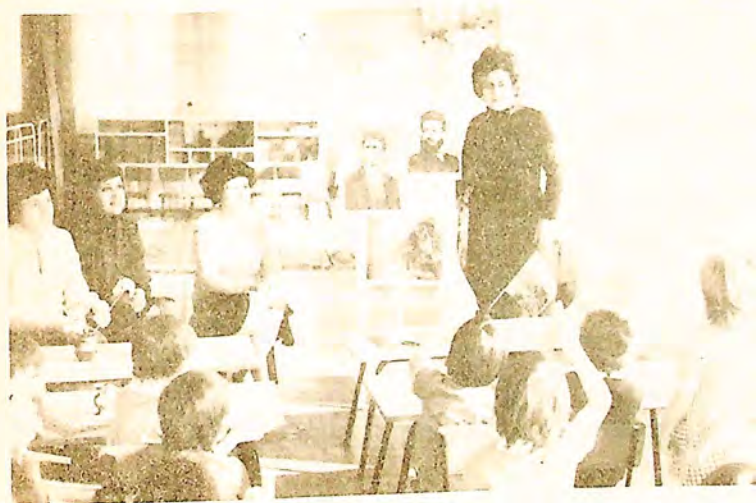
Половината си живот изкара Магдалена Якимова сред децата. Годините й натежаха, но тя все млада се чувства. Сред деца човек не може и не бива да се чувства стар. А децата като й рекат "Лельо Магде" — сякаш мед й капва на сърцето право от детските езичета.

Докато оправи занималнята, откъм кухнята се разнесе ароматът на апетитния обяд. Скоро малките щяха да се приберат и Магда почна да затваря един по един отворените до края прозорци...

Здравка КРУМОВА

РЕДОВЕ ОТ ЛЕТОПИСНАТА КНИГА

Богат и съдържателен е колективният живот на ЦДГ "Георги Димитров": викторини, поетични рецитали-спектакли, обмяна на опит, чествуване на кръгли годишнини и други. Всичко това е свързано неразривно с ежедневието на градината така, както корените на дървото са свързани със земята.

В детската градина бе проведена викторина, посветена на 13-вековния юбилей на нашата скъпа родина. Във викторината взеха участие отбори от целодневните детски градини "Леон Таджер", "Вела Пискова" и "Георги Димитров". Нашият отбор се представи много добре.

х х х

Във връзка със 100-годишнината от рождението на нашия патрон Георги Димитров организирахме поетичен рецитал-спектакъл в салона на КССМ "Георги Димитров". Участваха децата от трета и четвърта група с учителки Иванка Коларова, Оксана Георгиева, Иванка Ненова и Стоянка Тенчева. В тържеството активно участие взеха и учителките Топалова, Радославова, Семова и Христова.

х х х

През месец май 1983 година учителският колектив на ЦДГ "Георги Димитров" проведе обмяна на опит с колектива на ЦДГ "Слънце" в Стара Загора, който има високи успехи в работата с децата. Между двата колектива беше сключен договор за съревнование по отделни показатели. Учителките от ЦДГ "Георги Димитров" останаха доволни, че ще могат да прилагат в своята практика опита на старозагорските си колежки.

Оксана ГЕОРГИЕВА

Иванка НЕНОВА

